

တစ္ဆေ့တြဲထောက်

တံခါးကို တဒုန်းဒုန်းနဲ့ ထုနေတာ ဘယ်သူပါလိမ့်။ တစ်အိမ်လုံး မှောင်နေ ကတည်းက ည(၁)နာရီကျော်ပြီဆိုတာတော့ သိလိုက်ပါရဲ့။

ဒီလိုပဲလေ၊ ဒါကဖြစ်နေကျ နေ့တိုင်း ညတိုင်းကိစ္စ။ သူ့အလှည့်နဲ့သူ၊ သူ့ အပိုင်းနဲ့သူ ခွဲတမ်းချထားတဲ့ အစီအစဉ် မဟုတ်လား၊ တစ်ညလုံးတော့ ကိုယ်ချည်းပဲ လိုချင်လို့ဖြစ်မလား။ တခြားသူတွေလည်း ပိုးဖလံမျိုးတွေပဲ။ သူတို့ လည်း တိုးချင်မယ်၊ ပျော်ချင်မယ်၊ ရေတင်ချင်မယ်၊ မီးပူတိုက်ချင်မယ်လေ။

အားလုံး ငါ့သမီးမယ်ထွေး ဆွမ်းတင်ဖို့တော့ မလုပ်ပါနဲ့။ တစ်ကိုယ်ကောင်း မဆန်ပါနဲ့။ မုဒိတာစိတ်ကလေး ထားစမ်းပါ။ မတရားလည်းပဲ မလုပ်ပါနဲ့ဗျာ။ နှစ်ပါးသွားလည်း ထုတ်ပြပါဦးဆရာ။ ငါသူတစ်ပါးယောက်ျား မိန်းမ မိသားစု တစ်တွေလည်း လင်းလင်းကျင်းကျင်း နေချင်ရှာမှာပေါ့။ နောက်ပြီး ကိုယ့် အလှည့်ကော ဟုတ်လို့လား။

သဘာဝတရား လောကဓံတရားမှာတောင်ရှိတယ် မဟုတ်လား။ နေ့တစ်လှည့် ညတစ်လှည့်၊ လင်းတစ်လှည့် မှောင်တစ်လှည့်၊ ရေစီးတစ်ခါ ရေသာတစ်လှည့်၊ သစ်ငုတ်တစ်လှည့် မြက်တစ်လှည့်။ ဘာက အပေါ်ရောက်လိုက် ကျားက အပေါ်ရောက်လိုက်၊ မှန်ကင်းဖြစ်လိုက် ထင်းဖြစ်လိုက်။ ဘာတတ်နိုင် မှာလဲလို့ . . . ဟိုခေတ်ပေါ်သီချင်းလေးတစ်ပုဒ် ရှိပါကောလား။ ဘာတဲ့ . . . ယောက်ဖရေ၊ နေပူမိုးရွာ . . . ဂရုမစိုက်ပါ ဒါမျိုးတွေ ရိုးနေပြီ။ အင်း . . . အင်း အဲ့ သည်အတိုင်းပဲ။

အရိပ်ကိုလိုချင် နေပူကစောင့်၊ နေ့မရောက်ခင် ည၊ ညပြီးတော့ နေ့။ သန်းခေါင်ထက် ပိုညဉ့်မနက်၊ ဆန်ကော ဆင်နင်း တိုးမပြား။ အလင်းလိုချင် အမှောင်ကစောင့်။ ဒါကြောင့် ခေါင်းရင်းမှာ အမြဲအသင့်ထားရတဲ့ တုတ်မီးလို့ လည်း ခေါ်တဲ့ Torch ရယ်၊ ဖယောင်းတိုင်ရယ်၊ မီးခြစ်ရယ်ဆိုကို လက်လှမ်း လိုက်ပါရဲ့။

M.B.B.S ဘွဲ့နဲ့ စာရေးဆရာမတစ်ယောက်က သူ့အချစ်ဝတ္ထုထဲမှာ မရှိမဖြစ် ဘယ်သူဆိုလား။ သိပ်ကောင်းတာ . . . ဓာတ်ရှင်တွေ ဘာတွေတောင်

ရိုက်ရတယ်။ ဓာတ်ရှင်တွေ ဓာတ်ရှင်သေတ္တာလေးတွေ စာရွက်ပေါ်ကနေ ဖြစ်သွားလို့ ကောင်းတယ်ပြောတာမဟုတ်ဘူးနော် ။ တကယ်ကို လွတ်ကောင်း တာ၊ လက်ကုန်ကောင်းတာ၊ ကောင်းမှုကောင်း ပြောရအောင် ကောင်းတာ။

တချို့စာရွက်ပေါ်က တွန့်တွန့်ကောက်ကောက် ပဲပင်ပေါက်လိုဟာ တွေကနေ တကယ့်ထိပ်တန်း အချောစား အမိစား အကယ်ဒမီများရှင်တွေရဲ့ လှုပ်ရှားမှုသာ ဖြစ်သွားတယ်။ ဘယ်မှာကောင်းလို့လဲ။ တည်မိတဲ့ဘုရား လဒ (လင်းတ) နားနား သဘောမထားနိုင်ပါဘူး။ ကြည့်မိတဲ့ မျက်စိထိုးဖောက်ပစ်လို့ မဖြစ်တာကြောင့် ကိုယ့်ပါးသာကိုယ်ပိတ်ရိုက်မိရတဲ့ ဓာတ်ရှင်အကြီးစားတွေ အသေးစားတွေ နည်းရောလား။ မင်းသမီးလေးကို မင်းသားလေးက သူ့ဘဝ အတွက် ‘မရှိမဖြစ်’တဲ့။ ဒါကြောင့် ဆရာကြီးကွေးကတောင် မရှိမဖြစ်ကွေးတဲ့၊ တူမလားလို့ လုပ်လိုက်သေး၊ ရယ်ရတယ်။ အိမ်မှာလည်း မရှိမဖြစ် ‘နုလနပ’ ဆိုတဲ့ နီးလေးနားပူကြီး ရှိပါတယ် ထားလိုက်ပါလေ။ သူ့ဘာသာအိပ်နေတာ အိပ်ပါစေ၊ မနှိုးတော့ပါဘူး။

နေရာတကာမှာ မရှိမဖြစ်ဆိုတာ ရှိစမြဲ မဟုတ်လား။ ကိုယ်တို့ ဆေးပညာမှာတောင် မရှိမဖြစ် အမိုင်နိုအက်ဆစ်တဲ့။ အင်္ဂလိပ်လို Essential Amino Acid အသားဓာတ်ဖွဲ့စည်း တည်ဆောက်တဲ့အခါ သူတို့က မရှိမဖြစ်မို့ လေ။ ခပ်ကြောင်ကြောင် ကိုယ့်သူငယ်ချင်းတစ်ကောင် သူ့နာမည် ကိုကိုလေး . . . ကတော့ မရှိမဖြစ်ဆိုတာ ဘာမှမရှိဘူး။ မင်းလိုလူစား အများကြီးဟေ့တဲ့။

ကိုယ်က မလိုလဲ လိုလဲ ကွန်ပျူတာကော၊ တိုဖယ်လ်ကော၊ အင်္ဂလိပ်ရဲ့ စပီကင်သင်တန်းတွေပါ တက်ထားတော့ ‘သိုး’သံ သိပ်ထွက်ချင်၊ သိုးစကား သိပ် ပြောချင်နေတယ်။ ဘာကြောင့်ဆို ကိုယ်တတ်တဲ့စပီကင်က ရိုးရိုးမဟုတ်ဘူး။ ရပ်ဝေးရပ်ခြား ဆရာဝန်များအတွက် For oversea doctors တဲ့။

ရန်ကုန်မှာ သာတဲ့လလို သူတို့လိုကောင်တွေသာ အများကြီးဟေ့ အထဲက လူစားတွေ။ ကိုယ်တို့က နယ်က ‘ကွက်လပ်ဖြည့်ကလေးတွေဆိုတော့ မရှိမဖြစ်ထက် ပိုမြင့်တဲ့ မရှိလို့ကို မပြည့်စုံသော Indispensable တွေ Integral တွေလေ။ ကိုယ့်အိမ်မှာလည်း တုတ်မီးတို့၊ ဖယောင်းတိုင်မီးခြစ်တို့ ဆိုတာက Integral တွေပေါ့။

တုတ်မီးက ပမာဏကြီးလို့ အလွယ်တကူပဲ စမ်းမိပါတယ်။ ဓာတ်မီး ထိုးပြီး ဖယောင်းတိုင် ထွန်းဖို့ပါပဲ။ ဒါပေမယ့်ဗျာ ဖျတ်ကနဲ (မှားလို့) ဟုတ်ကနဲ (ဒါလည်းမှားလို့) ရုတ်တရက် အသံတိတ် မီးမှိတ်သွားတော့ သေရော။ မီးသီး ကျွမ်းသွားတာကိုး။ အဲ့ဒါကမှ ဒုက္ခ။ မီးခြစ်က ကိုယ်ထားတဲ့နေရာမှာ မရှိမဖြစ် နေတယ်။

မှောင်ထဲမှာ မီးခြစ်လောက်အရွယ် ပစ္စည်းတစ်ခုကို ရှာဖွေပါသလား။ မလွယ် မလွယ်၊ တော်တော့ကို မလွယ်တဲ့ကိစ္စ။ ဒုက္ခဒုက္ခ။ အောက်ကတံခါးကို တဒုန်းဒုန်း ထုနေသံကလည်း အဆက်မပြတ်။ အလျင်လိုလေ အနှေးဖြစ်လေပါပဲ။ ဒီကြားထဲ အိပ်နေတဲ့ မိန်းမကို သွားစမ်းမိလို့ သူက “ဟင်းနော်” တဲ့။

ဒါကြောင့် ပြောတာပေါ့။ ‘နလနပ’ နီးလေးနားပူလေပါလို့။ သူပြောတဲ့ ‘ဟင်း’ ဖို့ နေနေသာသာ ဒီမှာဖြစ်နေတာက ကိုယ့်ဒုက္ခနဲ့ကိုယ်။ မဟင်းနိုင်ပါဘူး သက်ထားရယ်။ အမှောင်ထဲမှာ တစ်ယောက်တည်း ကိုယ်ပြုံးမိသေးတယ်။

လူစိတ်ဆိုတာ သိပ်မြန်တယ်။ အလင်းအလျင်ဆိုတာထက် အဆများစွာ လျင်မြန်တာပေါ့။ မျက်စိတစ်မှိတ် စက္ကန့်ရဲ့ အစိတ်ကလေး တစ်စိတ်အတွင်းမှာ အများကြီး စဉ်းစားနိုင်တယ်။ နေရာမျိုးစုံ ရောက်နိုင်တယ်။ ကိုယ်က မီးခြစ်ရှာမရတဲ့ကြားထဲ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် သွားစဉ်းစားမိတဲ့ အကြောင်းတစ်ခုကို ပြောချင်လို့ပါ။

ဒီလိုလေ... ကိုယ်ဆရာဝန်ပေါက်စ လွန်ခဲ့သော နှစ်အစိတ်ကျော်ကာလက သိပ်တက်ကြွနေတုန်းကပေါ့။ New broom sweeps well တံမြက်စည်းအသစ် လှဲလို့ကောင်းတယ်။ ဒီလိုပဲမနက် တုံးမောင်းခေါက်သံတောင် မကြားရသေးဘူး။ အတင်းလာနှိုးလို့ အသည်းအသန် လူနာပဲထင်ပြီး ကပျာကယာ တံခါးဖွင့်ပေးလိုက်တော့ လေးလုံးခြောက်ဖက် သန်သန်မာမာကြီး။ ဒါပေမယ့် သူကအိပ်မပျော်ဘဲ မျက်စိကြောင်နေလို့ ဘာမိတွန့် ငါးမူးဖိုးလောက် ရောင်းပါတဲ့။ အဲ့သည်တုန်းက ငါးမူးဆိုတာ သုံးလို့ရသေးတယ်။ ‘ဝါရှာ’ မဖြစ်သေးဘူး။ ဒါပေမဲ့ သူအိပ်မပျော်လို့ အိပ်ပျော်နေတဲ့ ဆရာဝန်ကိုနှိုးပြီး ဆေးငါးမူးဖို့ လာဝယ်တာကတော့ ခွကျလှတယ်။

တကယ်လို့များ... အဲ့သည်လူ၊ သူကလက်ဖက်ရည်ဆိုင်ဖွင့်ထားတော့... ကိုယ်က နောက်တစ်နေ့ ဒီလိုအချိန်မှာပဲပါနော်၊ ဗိုက်ဆာလာလို့ သူ့သွားနှိုးပြီး လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက်၊ ပဲလတာတာ တစ်ပွဲဆိုရင် သူ့ဘာပြောမယ်လို့ ခင်ဗျားတို့ထင်သလဲ။ နောက် အရပ်ထဲက တာဝန်ရှိသူကြီးတစ်ဦးဦး ကိုလည်းပဲ ဒီအချိန်မှာ သွားနှိုးပြီး အရေးကြီးလို့ပါ ရထားမမိမှာစိုးလို့ မှတ်ပုံတင်ပျောက်ဆုံးသွားကြောင်း ထောက်ခံစာလေး တစ်စောင်လောက် ရေးပေးပါ။ ရုံးတံဆိပ်ကလေးပါ နှိပ်ပေးပါဆိုရင်ကော။

မရဘူးကွယ်။ ကိုယ်စမ်းကြည့်ပြီးပြီ။ တကယ်စမ်းကြည့်တာပါ။ သူတို့ရဲ့ဆောင်ပုဒ်က “ဥပဌာနံ၊ အနုကမ္မာဒယ” မှ မဟုတ်တာပဲလေ။ စိတ်လျှော့မာန်လျှော့လေဦး စောခက်ငယ်ရေ။ ဆယ်တန်းအောင်တုန်းကပေါ့နော်...။

ကိုယ်သတိရနေပါသေးတယ်။ နောက်ခံအရောင်က အနီရောင်မှာ တောင်ဝှေးကို မြွေနှစ်ကောင်က ပတ်လို့၊ ထိပ်မှာလည် ခုနပြောတဲ့ ဆောင်ပုဒ်စာတန်းလေးနဲ့ ရင်ထိုးတံဆိပ်ကလေး တပ်လို့ပေါ့။

ရင်ဘတ်ကလေး ကော့ကော့၊ ခြေထောက်ကလေး ထောက်ကြွ ထောက်ကြွနဲ့ အရပ်ထဲမှာ သူများကျောင်းဝင်းထဲမှာ ငါ့ကွလုပ်ပြီး၊ လျှောက်ခဲ့ ရတာ ဩော်အရသာ... အရသာ။ ဒါလေးကြောင့်လည်း ရည်းစားလေး တစ်ယောက် အမြန်ရခဲ့တာ၊ အခုအိမ်က နလနပကြီးပေါ့။ အဲ့သည်တုန်းကလေ ထီးကလေးတစ်ချောင်း နှစ်ယောက်တွဲ ဆောင်းလို့... ရည်းစားကလည်း တွေ့သမျှ လူနဲ့ မိတ်ဆက်ပေး၊ ပြီးတော့ ကျွန်မအမျိုးသားက ဒေါက်တာလေတဲ့။ ဟဲ ဟဲ ဟဲ... ကိုယ်ရယ်တာ ရယ်နိုင်တုန်းက ရယ်ခဲ့တာ။

ဟဲ ဟဲ ဟဲ ကြီး ပြုပြင်မှုကို မသိသေးဘူး။ အဲ့သည့် ပါဠိစာတန်းက မြန်မာလို ‘မေတ္တာထားခြင်း၊ စာနာသနားခြင်း၊ အကျိုးဆောင်ခြင်း’ ဆိုပါကလား။ ထား... ထား ထားပါတော့၊ ဘာကြောက်စရာ ရှိလို့လဲ။ ဒါလူတိုင်း လူသား တိုင်းထားရမယ့် စိတ်ထားတွေမဟုတ်ဘူးလား။ ဟုတ်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် တခြား လူသားတွေ မထားရင်ရတယ်၊ ခွင့်လွှတ်ကြတယ်၊ ကိုယ်တို့က ဆောင်ပုဒ်လုပ် ထားတာကိုး။ ဒါကြောင့်မရှိလို့ မဖြစ်ဘူး။ မရှိမဖြစ်မိုး Essential Motto ကြီးကိုး။

ဆရာတစ်ဦးက သိုးစကားနဲ့ Service, Sympathy, Humanity တဲ့။ နောက်ပြီး ကိုယ်က ပြည်သူ့အခွန်ကို လခအဖြစ်စားတဲ့ ပြည်သူ့ဝန်ထမ်း။ Service man တစ်ဦးလည်းဖြစ်နေတယ်။ တခြား Service man တွေကျတော့ကော အကျိုးမဆောင်လို့လား...။ ဆောင်ပါတယ်ဗျာ အကျိုးဆောင်ပေးကြပါတယ်။

ဒါကြောင့် လေးစားလွန်းလို့ ဘယ်သူပဲဖြစ်ဖြစ် ရုံးလုလင်၊ အပေါက် စောင့်၊ တံမြက်လှဲကအစ ကြီးကြီးငယ်ငယ် ဘယ်ရာထူးကိုမဆို ဆရာ ခေါ်ပါ တယ်။ လက်ဖက်ရည်လည်း တိုက်ပါတယ်။ သူတို့ ဝိုက်ပြည့်နေရင်တောင် ဩော် သူတို့မှ မဆာတာ။ ဒါပေမယ့် ဆာတဲ့အခါ သောက်ပါ စေလေဆိုပြီး စာအိတ် ကလေးနဲ့ စေတနာအပြည့် ထည့်ပေးခဲ့တယ်။ ပြက္ခဒိန် ဝယ်ခဲ့တယ်။ စာရွက် စာတမ်းဖွဲ့ ပေးခဲ့တယ်။ ကပွဲလက်မှတ်၊ ရံပုံငွေပွဲ လက်မှတ်တွေ ဝယ်ခဲ့တယ်။

ယုံပါ ကျိန်ဆိုရင် ကျိန်ပါမယ်။ သစ္စာဆိုစမ်းဆို ဆိုပြပါမယ်။ ဤမှန်သော သစ္စာစကားကြောင့် ငါ့ပြည်သား အားလုံးတို့သည် မြားဆိပ်ပျောက် စေသတည်း၊ ဩဇာလေးနက် ပေါ်ဆီတက်၍ နွယ်မြက်သစ်ပင် ဆေးဘက်ဝင် စေသတည်း။ ဘယ်သူတရားပျက်ပျက် ကိုယ်မပျက်ဘူး။

မေတ္တာထားခြင်း၊ စာနာသနားခြင်းဆိုတာနဲ့အညီ ကိုယ့်မေတ္တာနဲ့ ကုပါ

တယ်။ ပျောက်ကင်းကြပါစေလို့ သစ္စာဆိုကုပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ကိုယ်လည်း ပုထုဇဉ်ဆိုတော့ တစ်ခါတစ်လေ သစ္စာတော်မစူးတဲ့အခါမျိုးရှိတာ ဝန်ခံပါတယ်။ အဲသည်တော့ ကိုယ်ဘာလုပ်လဲ။ ဆေးထိုးဆေးတိုက်ရတာပေါ့။

ကိုယ် အဲသည့်အခါမျိုးမှာ ဆေးဖိုးမယူဘူး။ ကိုယ့်အိတ်ထဲက စိုက်ကု တယ်။ သိပ်ဆင်းရဲရင် ဓာတ်စာဖိုးနဲ့ လမ်းစရိတ်တောင် ပေးလိုက်သေးတယ်။ ကိုယ့်ကို လိုအပ်ပြီဆိုရင်လည်း လာမခေါ်ပါနဲ့။ မလိုပါဘူး။ ရင်ထဲက တမ်းတ လိုက်ရုံနဲ့ပဲ မြစ်ယံကာဆီး တံတိုင်းကြီးပဲ ခြားနေပါစေ။ လူနာရှိတဲ့ အရပ်ကို မကြောက်မရွံ ကိုယ်လိုက်ခဲ့ပါ့မလေ။ သင်္ချိုင်းကုန်းလည်း ပြုံးပြုံးလေးပဲ။ ဓားတောင်ကျော်ရမလား၊ မီးပင်လယ်ဖြတ်ရမလား။ ခင်ဗျားကြည့်ရတာ မယုံဘူး ထင်တယ်နော်။ ကိုယ်ပြောပြမယ်။ လူဆိုတဲ့ အဆင့်အမြင့်ဆုံး သတ္တဝါမှာ ဘယ် သတ္တဝါမျိုးမှာမှ မရှိတဲ့ လိုအင်ဆန္ဒရှိတယ်ဗျာ။ ခင်ဗျား Self actualization need ဆိုတာ ရှိတယ်ဗျ။ မြန်မာလိုတော့ အတ္တဘဝပုံဖော်မှုလိုအင်တဲ့။ အရပ်ပြော ပြောရရင် ကိုယ်အားကျတဲ့လူမျိုး ဘဝမျိုး ဖြစ်ချင်တာပေါ့ဗျာ။ စိတ်ပညာ ဆရာ တချို့က ထပ်တူစွဲခြင်း Identification လို့ ပြောတယ်။

ကိုယ်အားကျတဲ့ Hero ဖြစ်ချင်စိတ်ပေါ့။ ကိုယ့်အဖေလည်း ဆရာဝန် ပါပဲ။ ဒါပေမယ့် ကိုယ့်တီးရိုးဇာတ်လိုက်တော့ မဟုတ်ဘူး။ အဖေက ဆေးကုခ ယူတယ်၊ တစ်ခါတလေဒေါသကြီးတယ်။ ရံဖန်ရံခါ လူနာတွေကို ဟောက်တယ်။ ကိုယ်မကြိုက်ဘူး။ ကိုယ့်တီးရိုးက ဘယ်သူလဲဆိုတော့ . . . အင်း ခင်ဗျား။

‘သူ’ ဝတ္ထုဖတ်ဖူးလား။ သူပဲ သူပဲ။ ဒေါက်တာမြင့်မောင်ဆိုတာ ကိုယ့်ရဲ့ ဇာတ်လိုက်ပေါ့။ ခင်ဗျားကို ကိုယ့်နာမည်တောင် မပြောရသေးဘူး။ ကိုယ့်နာမည် လည်း မြင့်မောင်ပဲ။ ကိုယ့်ဘာသာ ကိုယ်အမေပေးတဲ့ နာမည်ကို ပြောင်းလိုက် တာလေ။ ဒါမှဆရာဝန်။ ဆရာဝန်ဆို မြင့်မောင်မှ။ မြင့်မောင်မှ ဆရာဝန်အစစ်။ ခင်ဗျား ဘယ်လိုထင်လို့လဲ။ ပြောဦးမယ်။

ခင်ဗျားတို့ မသိတာပြောကို ပြောရဦးမယ်။ အကောင်အထည်ရှိတဲ့ ကိုယ်က ဆရာဝန်အစစ်လေ . . . မြင့်မောင်အစစ်လေ။ မြင့်မောင်အစစ် ဖြစ်တဲ့ ဆရာဝန်အစစ်ဖြစ်တဲ့ ကိုယ်နဲ့ စိတ်ကူးယဉ် မမြင်ရမရှိတဲ့ ‘သူ’ ဝတ္ထုထဲကလေ ဆရာဝန် ဘယ်သူသာမလဲ။ သူက အလကားပါဗျာ။ ခင်ဗျားကြည့်လေ . . . ပလိပ်ရောဂါကာကွယ်ဆေးလေး ရွာစဉ်လိုက် ထိုးပေးရတာနဲ့ဆရာဝန်ဖြစ်ပြီး အိပ် နေရတယ်လို့။

ဒါကြောင့် သူ့ကိုစာရေးဆရာက ဒဏ်ခတ်လိုက်တာ ထင်ပါရဲ့။ ချစ်သူနဲ့ ပေါင်းမပေးဘူး။ ဒဏ်ရာအမျိုးမျိုး ရစေတယ်။ ဒါပေမယ့် လေထဲက

ဇာတ်ကောင်ဆိုတော့ လေဒဏ်ရာတွေပဲ ဖြစ်သွားတာပေါ့။ ကိုယ်ကတော့ မအိပ်နိုင်ဘူး။ ဘယ်အချိန် တံခါးလာခေါက်မလဲ။ အဆင်သင့်ပဲဟေ့။ ကြည့်စမ်း... မီးခြစ်ရှာနေတဲ့ အခိုက်အတန့်ကလေးမှာ ကိုယ်တွေးလိုက်တဲ့ စိတ်ကူးတွေ။ မီးခြစ် ဒီ သောက်မီးခြစ်ကလည်း ဘယ်ရောက်နေတာလဲ။ အောက်ထပ်က တဒုန်းဒုန်းသံကလည်း အိမ်ပြိုတော့မယ်။ စိတ်တိုချင်စရာ။ ဒါပေမယ့် ကိုယ်စိတ်မတိုရဲပါဘူး။ ကိုယ်က ဆရာဝန်အစစ်လေ... မြင့်မောင်အစစ်လေ။

တွေ့ပြီ။ ထွန်းပြီ။ လာပြီ။ ‘ဥပဌာနံ၊ အနုကမ္မာဒယ’ဆိုတဲ့ ဆရာဝန်အစစ်မြင့်မောင်လာပြီ။ ဆိုစမ်း... ဘာဖြစ်လဲ။ ယားလို့...။ ကျွတ်ကျွတ်ဟုတ်တယ်ခင်ဗျ။ ယားတယ်ဆိုတာ သိပ်ဆိုး သိပ်ခံရခက်တာ။ အားမနာပါနဲ့။ ခင်ဗျားတို့ အကျိုးသယ်ပိုးချင်လွန်းလို့ မေတ္တာကရုဏာ စေတနာ စာနာစိတ်တွေ အပြည့်နဲ့ အိပ်တာတောင် နားတစ်ဖက်ဖွင့်ပြီး စောင့်အိပ်နေတဲ့ ဆရာဝန်အစစ်ပါဗျ။

လူနာက ဆင်းရဲပါတယ်...။ တော်တော့ကိုဆင်းရဲပါတယ်။ သနားစရာလည်း သိပ်ကောင်းတာ။ သူ့ဒုက္ခကလည်း မသေးဘူး။ ခြေတစ်ဖက် ဒူးအထက် ပေါင်လယ်လောက်က ပြတ်နေတယ်။

သူက အစတုန်းက ကိုယ်တို့အရပ်က မဟုတ်ဘူး။ ဟိုးနယ်စွန်နယ်ဖျားက။ ကယ်ရီလုပ်တဲ့သူ။ ကယ်ရီဆိုတာက အင်္ဂလိပ်စကားပေမယ့် လူတိုင်းနားလည်ပါတယ်။ သူတို့အရပ်မှာ စာမတတ်တဲ့လူတောင် ကယ်ရီဆိုတာ ဘာလဲလို့ မေးကြည့်။ အထမ်းသမားတဲ့...။ ဟိုပစ္စည်း ဒီသယ်ပေး၊ ဒီကပစ္စည်း ဟိုသယ်ပေးတဲ့သူလို့ ပြောကြတာပဲ။

တစ်နေ့မှာတော့ သူဟာ ဘာကြီးကိုမှန်း မသိဘူးတဲ့၊ တက်နင်းမိလိုက်တာနဲ့ ဝုန်းကန် အသံပဲကြားလိုက်ရတယ်။ ကြည့်လိုက်တော့ သူ့ခြေထောက်တစ်ဖက် မရှိတော့ဘူးတဲ့။ ကဲ ခြေတစ်ဖက်တည်းနဲ့ ဘယ်လိုလုပ် ကယ်ရီလုပ်မလဲ။ သားထောက် သမီးခံဆွေမျိုးသားချင်းကလည်းမရှိ။ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် လုပ်ထားတဲ့ လက်ဖြစ်ချိုင်းထောက်တစ်ချောင်းကို အားကိုးပြုပြီး တောင်းရမ်းစားသောက်ရတယ်။ လေလွင့်တိမ်မျှင်တစ်စလို့ ချိုင်းထောက် သယ်ဆောင်ရာ တောင်းရမ်းစားသောက်လာလိုက်တာ ကိုယ်တို့မြို့ကို ရောက်လာတာပဲ။ နောက်တော့လည်း ဒီမြို့မှာပဲ ပျော်လို့ဆိုလား တောင်းလို့ကောင်းလို့ဆိုလား ဒီမှာပဲ ချိုင်းထောက်ချတော့မယ်ဆိုပါလား။

ညနေကတော့ ကိုယ့်ဆေးခန်းကို ရောက်လာတယ်။ သူတောင်းစားပဲဗျာ ဘယ်မှာ ခပ်တင်းတင်းဝင်လာရဲ့ပါ့မလဲ။ ဒါပေမယ့် ကိုယ်က စာနာစိတ်

မေတ္တာစိတ်အပြည့်နဲ့ . . . ကျွန်တော်ဘာများကူညီနိုင်ပါသလဲ ခင်ဗျာလို့ ပျူပျူ
ငှာငှာ ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေး မေးလိုက်တယ်။ မောင်းထုတ်ဖို့ဆိုတာ အဝေးကြီး။

ကိုယ်က ဆရာဝန်အစစ်လေ။ လူနာဟာ လူနာပဲ။ ရန်သူ မိတ်ဆွေ၊
ကျောသားရင်သား၊ သူဌေးတစ်စား သူတောင်းစားတစ်ခြား မဆက်ဆံပါဘူး။
ကိုယ့်သွေးချင်းသားရင်းဆိုလည်း တစ်သားတည်းပဲ။ ဘယ်သူ့အပေါ်မှာပဲ ဖြစ်ဖြစ်
မေတ္တာထားခြင်း၊ စာနာသနားခြင်း၊ အကျိုးသယ်ဆောင်ခြင်း အတူတူ
စိတ်ထားရမှာ ထားနိုင်ရမှာပေါ့။

သူက တစ်ကိုယ်လုံးယားနေလို့လို့ ပြောတယ်။ ကိုယ်က ရယ်ရယ်
မောမောနဲ့ ဟုတ်လား။ မယားဘူးဆိုရင်တောင် ကျွန်တော်တော်တော် အံ့ဩမိ
မှာပါ ခင်ဗျာလို့ နောက်လိုက်သေးတယ်။ ဟုတ်တယ်လေ . . . သူ တစ်ကိုယ်လုံး
ဝဲခြောက် ဝဲစို အနာတွေအပြည့်၊ ကြုံရာအိပ်၊ ကြုံရာထိုင်၊ အမှိုက်ပုံ နောက်ဖေး
လမ်းကြား ထင်သလိုသွားနေမှတော့ ယားပြီပေါ့။ ဒါပေမယ့် ကိုယ်က မျက်နှာချို
သဘောချို အသံချိုသော ‘လူချို’ ဆိုတော့ သူ့အယားတွေ တစ်ဝက်လောက်
အလိုလိုပျောက်သွားသလိုပဲ။

ယားတယ်ဆိုတိုင်း . . . ဒါလေးများ . . . ဘာမိတွန့်သောက် ပျောက်
ဆိုပြီး ကိုယ်ပြီးစလွယ် မလုပ်ပါဘူး။ သူ့နေရာမှာ ကိုယ်ဝင်ခံစားကြည့်တယ်။
သူ့နေရာမှာ ကိုယ့်ဆွေမျိုးသားချင်း မိဘဆို ဘယ်လိုလဲလို့ စာနာကြည့်မိတယ်။
ဟုတ်တယ်လေ . . . ဒါမှလည်း အကျိုးသယ်ဆောင်ခြင်း သက်သက်သာမကဘဲ
စာနာခြင်း မေတ္တာထားခြင်း ဆိုတာတွေရဲ့ အနှစ်သာရတွေ ပါမှာပေါ့။ ကိုယ်က
အကာပြုပြု အနှစ်မဲ့တဲ့ မည်ကာမတ္တ ဆရာဝန်မှ မဟုတ်တာ။ ဒေါက်တာ
မြင့်မောင်အစစ်ကွ . . . ခင်ဗျားသိပါတယ် ကိုယ့်အကြောင်းကို။

ဒီလိုရှိတယ်ဗျ . . . ယားတယ်ဆိုတာက သူ့မှာအကြောင်း အမျိုးမျိုး
ကြောင့် ဖြစ်နိုင်တယ်လေ . . . ။ ဝဲကယားတာလား။ မတည့်တာတစ်ခုခုစားမိလို့၊
ထိမိလို့ ယားတာလားဆိုတာ သေချာမေးရမယ်။ ဒါမှ မှန်ကန်တဲ့ရောဂါ ဖော်
ထုတ်ချက် Diagnosis ရမယ်။ ယားတာက ရောဂါရဲ့လက္ခဏာ . . . Symptom
လို့ ခေါ်တယ်။ ဝဲ . . . အင်ပြင်ထခြင်း . . . မတည့်တာစားမိ ထိမိလို့ဖြစ်တဲ့
Allergy ဆိုတာတွေကမှ တကယ့်ရောဂါ Disease, Cause.

ရှင်းတယ်နော် ကိုယ်ပြောတာ။ ယားတယ်ဆိုတိုင်း ဘာမိတွန့်ထိုး၊
ကိုက်ခဲရင် အနာဂျက်ဆင်ထိုးဆို ဒါဟာ ရောဂါကုတာ မဟုတ်ဘူး။ ရောဂါလက္ခဏာ
ကိုကုတာ။ ဒါမျိုးကတော့ ရမ်းကုလည်း လုပ်တတ်တာပေါ့။ လုပ်နေကြတာပေါ့။
ဆရာဝန်အစစ်ဆိုရင် ဒါမျိုးဘယ်တော့မှမလုပ်ဘူး။ ရောဂါကိုပဲ ကုတယ်။

ရောဂါပျောက်ရင် ရောဂါလက္ခဏာလည်း သူ့ဟာသူ ပျောက်သွားမှာပေါ့။ ကိုယ်က ဆရာဝန်အစစ်. . . မြင့်မောင်အစစ်. . . လူချိုအစစ်။

တချို့ ရှိသေးတယ်။ ရင်ဘတ်ပေါ်ကို ဆရာဝန်က နားကျပ်ထောက်လိုက် တာနဲ့ ဘာရောဂါဆိုတာ သိမယ်လို့ ထင်နေကြတယ်။ ဘယ်လိုလုပ်သိမှာလဲ။ ဘယ်သူက ရင်ဘတ်ထဲကနေ ပြောပြနေမှာလဲ။ မိုးနတ်မင်းကြီးကလား။ နောက်. . . မျက်စိကြည်ဆေး၊ အားဆေး၊ သွေးပေါ်ဆေး ထိုးပေးပါဆိုတာတွေပေါ့။ ဒီ လောက်လွယ်ရင် ကိုယ်တို့ ဘာ ခုနစ်နှစ်တောင် ဖင်ဂျွတ်တက်အောင် စာကျက်နေ စရာ စာသင်နေစရာလိုမလဲလို့။ နေ့လေ။

ဘာရောဂါဆိုတာ မိုးနတ်မင်းကြီးအသံ နားကျပ်ထဲမှာ ကြားရလိမ့် မယ်။ ရောဂါပျောက်ဆေးမှန်သမျှ ဆေးဝါးစက်ရုံတွေက ထုတ်ပေးလိမ့်မယ်။ မျက်စိကြည်ဆေးရှိရင် ကိုယ်လည်းမျက်မှန် မတပ်တော့ဘူး။ ကိုယ်ဝန်ရှိရင် ဘာသွေးပေါ်ဆေးထိုးထိုး သွေးပြန်မပေါ်ဘူး။ ဗီတာမင်ခေါ် သက်စောင့်ဓာတ် ခေါ် အင်ဇိုင်းဓာတ်တွေပဲ ရှိပါတယ်။ အားဆေးဆိုတာမရှိပါဘူး။ အားနိုးလို အား ရှိချင်ရင်တော့ ခင်ဗျား ဝိတ်မ အလေးမ၊ ဒါပဲရှိတယ်။

ဒါတွေသာထိုင်ပြောနေရင်၊ ခင်ဗျား မိုးလင်းသွားလိမ့်မယ်။ တစ်ထောင့် တစ်ညနဲ့လည်း မပြီးဘူး။ ကိုယ်သင်ခဲ့ရတာ (၇)နှစ်ဆိုတော့ ပြန်ပြောရင်လည်း (၃၆၅×၇)၂၅၅ ရက်ကြာမှာ။ ဒါတောင် တစ်ကြိမ်မှ စာမေးပွဲမကျစေနဲ့။ သူတို့မသိလို့၊ ဗဟုသုတနည်းလို့ ပြောကြမေးကြတာတွေ ကိုယ်သည်းခံခွင့်လွတ် နိုင်ပါတယ်။ စိတ်ရှည်နိုင်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့်ဆရာဝန်တိုင်းကတော့ ဒေါက်တာ မြင့်မောင် မဟုတ်ဘူး။ ကိုယ်မဟုတ်ဘူးနော်။ တချို့ဆရာဝန်တွေက နည်းနည်း စိတ်ဆတ်တယ်။

ဒါကြောင့် ခင်ဗျားရောဂါပျောက်ချင်ရင် ခုတင်ပေါ် တက်လိုက်ပါ . . . စမ်းသပ်တာ ခုနစ်မိနစ်လောက်တော့ကြာမယ်။ ရောဂါအကြောင်း သိချင်ရင်တော့ ဆေးကျောင်းသွားတက်၊ ဆေးဆောင်းပါးစာပါတဲ့ ဘုတ်အုပ်တွေ ဖတ်မနေနဲ့၊ တတ်ယောင်ကားပဲ ဖြစ်မယ်။ ကိုကျော်ဟိန်းကြီးပြောသလို ပြောရရင်

“ဆေးကုတယ်ဆိုတာ သူများတင်ပါးထဲ အပ်ကလေးစိုက်တတ်ရုံနဲ့ မရဘူး။ ခုနစ်နှစ်. . . ခုနစ်နှစ်မှာ ကိုယ့်ဆွေမျိုးသားချင်းမိဘဆို ဘယ်လိုလဲလို့ စာနာကြည့်မိတယ်။ ဟုတ်တယ်လေ. . . ဒါမှလည်းအကျိုးသယ်ဆောင်ခြင်း သက်သက် သာမကဘဲ စာနာခြင်း မေတ္တာထားခြင်းဆိုတာတွေရဲ့ ရောဂါကိုပဲ သွားသင်။ ကိုယ်စောင့်နေမယ်။ တတ်သွားပြီဆိုရင်ကိုယ် နေရာဖယ်ပေးမယ်။ ဟုတ်ပြီလား။

ဒီလို ပြောလို့တော့လည်း မရပါဘူးလေ။ လူတွေမှာက စပ်စုချင်သော မွေးရာပါဗီဇ အလေ့အထ Curiosityinstinct တွေ သိနားလည်မှု လိုအင်ဆန္ဒ Cognitiveneed ဆိုတာတွေရှိနေတာကိုး။ နောက်ပြီးအတ္တကလည်း ကြီးတယ် မဟုတ်လား။ ကိုယ့်ကိုကိုယ် သိပ်စိတ်ဝင်စားကြတယ်။

ဒီတော့ ဆရာဝန်ကလူနာကို 'ခင်ဗျားမှာ နှလုံးရောဂါရှိနေတယ်၊ ဒီလို နေပါ။ ထိုင်ပါ။ ဒီဆေးကိုဘယ်လိုသောက်ပါ' ဆိုရင်တောင် သိချင်ကြသေးသဗျ။ နည်းနည်းလေးတော့ ထပ်ကွန့်လိုက်ရမှ။ သူ့နှလုံးရောဂါက အပေါက်ကျဉ်း တာလား၊ အပေါက်ကျယ်တာလားတဲ့။ ကိုယ့်ကိုယ်တွေ့ပါ။ မယုံမရှိပါနဲ့။ လူနာတိုင်းလောက် နီးနီးပါ။ ပိုက်ဆံများများရှိတဲ့ လူနာဆို ပိုစကားများတယ်။

ကိုယ်က ခင်ဗျားတို့အကျိုးအတွက် ပြောတာပါ။ ရောဂါအကြောင်း မသိချင်ပါနဲ့၊ သိရင်ကိုယ်ပဲ စိတ်ဆင်းရဲရမယ်။ လိုအပ်ရင် ဆရာဝန်က ပြောမှာ ပေါ့။ ကိုယ်တို့တောင် ဆရာဝန်ဖြစ်နေတော့ ဆေးပညာ ရောဂါပညာတတ် နေတော့ ပြောပါတယ်။ ကျိန်စာသင့် ကြိုးမိန့်ကျနေတဲ့ သူတွေလိုပါပဲလို့။ မပျော်နိုင်ဘူး။ ဘာရောဂါဖြစ်နေရင် ကုလို့ရတယ် မရဘူး။ ဘယ်တော့ ဘယ်လို ဖြစ်တော့မယ်၊ သေတော့မယ်ဆိုတာ သိနေတာကိုး။ လူတိုင်း သေမှာကတော့ မှန်တယ်လေ။ ဒါပေမယ့် မသိဘဲ စိတ်ချမ်းချမ်းသာသာနဲ့ သေသွားရမယ်ဆိုရင် ပိုမကောင်းဘူးလား။

ခင်ဗျားကို စေတနာနဲ့အကြံတစ်ခုလောက် ပေးချင်တယ်။ တကယ် လို့များ ခင်ဗျားရောဂါတစ်ခုခုရတဲ့အခါ ဆရာဝန်အစစ် ပြောသမျှကိုပဲ နား ထောင်ပါ။ မေးချင်ရင် ဘာစားရမယ်၊ ဘယ်လိုနေရမယ် ဆိုတာလောက်သာ မေးပါ။ သိပ်သိချင်လွန်းလို့ ဘာရောဂါလဲဆိုတာ မေးမိရင်တောင်သတိထားပါ။ ဂုဏ်ယူဝင့်ကြားစွာ အရပ်ထဲမှာ ငါတော့ဘာရောဂါရှိတယ်လို့ လျှောက်မပြော ပါနဲ့။

ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ကိုယ်တို့လူမျိုးက ဆေးကုတမ်းကစားရတာ အင်မတန် ဝါသနာပါတဲ့ လူမျိုး။ ဒီရောဂါဆို ဒီဆေးသောက်၊ ဘယ်သူတုန်း ကတော့ဘယ်အပင်ကို သုံးခွက်တစ်ခွက်တင် ကြိုသောက်လိုက်တာ နှင်နေ ငါ သွားပဲ. . . အဲ့သည်လိုမျိုး သိပ်လုပ်ကြသဗျ။ ခင်ဗျား. . . နားယောင်ပြီး လိုက် လုပ်မိရင်တော့ အကျိုးနည်းပြီမှတ်။

ထားပါလေ။ ခုနက သူတောင်းစားလူနာကြီး အကြောင်းဆက်လိုက် ကြရအောင်လား။ ကိုယ်က မရွံ့မရှာပဲ အာဖရိကတိုက် ကိုယ်ရေးပြားရောဂါ တောက အယ်လ်ဖရက်ရွိုက်ဇာလို ပယ်ပယ်နယ်နယ် ကိုင်တွယ်စမ်းသပ်

လိုက်တော့ . . လားလား။ သူ့မှာက ဝဲတွေသာမကပြည်တည်နာတွေရော၊ အင်ပြင် ထတာရော၊ အလားလျစ်ရော၊ အာဟာရမပြည့်လို့ ဗီတာမင်ဓာတ် ချို့တဲ့တာရော ရောဂါစုံ ရှိနေတာကိုစာနာ နားလည်စွာပဲ သိလိုက်ရတယ်။

သည်တော့ မေတ္တာထားပြီး အားဆေး . . . အဲလေ။ ဗီတာမင်ဆေး တွေထိုး၊ ဝဲအတွက် ဘာစကေဘီဝဲဆေးတွေ ကိုယ်ကိုယ်တိုင် လိမ်းပေး၊ ပြည်တည် နာတွေကို ဖန်ရည်ဆေး၊ ပြီးတော့မှ ပြည်တည်နာကို အနိုင်ဆုံး အမ်ပီစလင်နဲ့ ကလောက်ဆာစလင်ပေါင်းထားတဲ့ အမ်ပီကလောက်(စ)ပေး။ ယားနေတာက တော့ တစ်ကိုယ်လုံး မခံမရပ်နိုင်အောင်ဆိုတော့ ဘာမီတွန်နဲ့တင်မရလို့ ဆော်လူ ကောတက်(ဖ) ထိုးရသေးတယ်။

ဆေးတွေက ဈေးကြီးပြီလားဗျာ။ အသက်ကယ်ဆေး . . . အသက် ကယ်ဆေးလို့ ခင်ဗျားတို့ခေါ်တဲ့ . . . နောက်ဆုံးဆေးတဲ့ တချို့ကလည်း၊ အဲ့သည် ဆော်လူကောတက်(ဖ) တစ်မျိုးတည်းက တစ်လုံးကိုထောင်ကျော်တယ်။ ဘာစ ကေဘီ . . . အမ်ပီကလောက်(စ) ဈေးတွေတော့မသိချင်ပါနဲ့။ ကြားရင် ခင်ဗျား တက်သွားမှာစိုးလို့မပြောတာ။ သူတောင်းစားကြီးပဲ . . . ဆေးဖိုးဘယ်တတ်နိုင် ပဲ့မလဲ။ မတတ်နိုင်ဘူးဆိုတာ အစကတည်းက ကိုယ်သိသားပဲ။ ကိုယ်ဆေးဖိုး . . . ဘာဖိုးမှ မယူပါဘူး။ ကိုယ်က ဒေါက်တာမြင့်မောင်အစစ်လေ မေ့သွား ပြီလား။

သူ့အယား ဝေဒနာသက်သာသွားတာကိုကြည့်ပြီး ပီတိဖြစ်ရတာ နဲ့တင် လုံလောက်ပါပြီ။ သူတစ်ယောက်တည်းကို ကုရတာတင် ဆေးလိမ်းတာ အနာတွေ ဖန်ရည်ဆေးတာ ဘာညာနဲ့ တော်တော်ကြာတယ်။ အပြည့်အစုံ လုပ်ပေးလိုက်တာတောင် ညတွင်းချင်း ပြန်ရောက်လာတယ်။ ကိုယ်ကုတာ လို သွားလို့လား၊ အယားလေးပျောက်အောင်တောင် မကုပေးနိုင်ဘူးလား၊ ညံ့လှ ချည်လား။ သွားပြီ . . . ဝတ္ထုထဲမှာသာဆို သည်လောက်ညံ့တဲ့ ဒေါက်တာမြင့်မောင် ချစ်သူနဲ့လွဲပြီပေါ့။

ဟုတ်တယ် . . . သူ့အယား မပျောက်သေးဘူး။ ယားတုန်းပဲတဲ့။ ကိုယ်သုံးထားတဲ့ ဆေးတွေက အကောင်းဆုံးတွေပါ။ ဒီထက်စွမ်းတဲ့ ဆေးလည်း မပေါ်သေးပါဘူး။ လျှောင်ပြုံး မပြုံးပါနဲ့ဆရာ၊ ကိုယ်စေတနာအပြည့်နဲ့ ဆေး အစစ်တွေ သုံးခဲ့တာပါ။ ကိုယ်သုံးတဲ့ ဆေးမှန်သမျှမှာ စမ်းသပ်စစ်ဆေးပြီးသား Myanmar Reg. No.××A××ဆိုတာ ပါပါတယ်။

သူမပျောက်တဲ့ အယားက ခြေသလုံးမှာ၊ ခြေကျင်းဝတ်မှာ။ ကောင်းတဲ့ ခြေထောက်တော့ မဟုတ်ဘူး။ ပြတ်နေတဲ့ဘက်က မရှိတော့တဲ့ ခြေသလုံးနဲ့

ခြေကျင်းဝတ်ကပါတဲ့။ ဘယ်ကလာစိတ်အထင်မှားတာ၊ တယ်လီပက်သီလို အဝေးရောက် အယားဆိုတာ၊ အာရုံခြောက်ခြင်း Hallucination ဆိုတာတွေ ဟုတ်ရမှာလဲ။ ခင်ဗျားရဲ့ ကြားဖူးနားဝ ဗဟုသုတတွေ လာမပြောပါနဲ့။ Sorry နော် ကိုယ်ဟာ မြင့်မောင်ဖြစ်ရက်နဲ့ ရိုင်းသလိုဖြစ်သွားတယ်။

အဲဒါမျိုးကို ကိုယ်တို့က ‘တစ္ဆေခြေထောက်’ လို့ ခေါ်တယ်။ မဟုတ် ပါဘူးခင်ဗျာ. . . ။ ကိုယ်တို့ဆရာဝန်အစစ်တွေဟာ ပရလောကတွေ၊ ဂမ္ဘီရတွေ၊ ဘိုးတော်ပျောက်စေ ဆိုတာတွေကို မယုံကြပါဘူး။ သူဖြစ်တဲ့မရှိတဲ့ခြေထောက်က ယားတာမျိုးကို ကိုယ်တို့က Phantom Limb ခေါ်ပါတယ်။ ကိုယ်က Phant- tom Limb ကို တစ္ဆေခြေထောက်လို့ အရမ်းကာရော ဘာသာပြန်လိုက်မိတာပါ။

တစ္ဆေခြေထောက်ဆိုတာ တကယ်ရှိပါတယ်။ ခင်ဗျားမှာ ခြေပြတ် လက်ပြတ်မိတ်ဆွေ၊ ဒါမှမဟုတ်ဆရာဝန်မိတ်ဆွေရှိရင် မေးကြည့်ပါ။ ကိုယ် ပြောတာ မယုံရင်ပေါ့။ Phantom Limb လိုမျိုး ထူးပေမယ့် မဆန်းတဲ့ Referred Pain ဆိုတာလည်း ရှိပါသေးတယ်။ အဲဒါ. . . ရောဂါဖြစ်နေတာက သည်းခြေ အိတ်မှာ၊ သွား နာတော့ ညာဘက်ပခုံးစွန်းမှာ ရှင်းပြဖို့ မခက်ပါဘူး။ ကြာတာ တစ်ခုပါပဲ။ ဒါကြောင့် “သိချင်ရင် ဆေးကျောင်းသွားတက်လိုက်ပါလို့” ပြောတာကို “ဒါလေးမေးတာများ စိတ်တိုလိုက်တာ၊ အပေါက်ဆိုးလိုက်တာ၊” လို့ မပြောကြပါနဲ့။

သူတောင်းစားကြီးကတော့ တချို့လူနာတွေလို “ဘာကြောင့်လဲ၊ ဘာ အတွက်လဲ၊ ကိုယ်က ဖြစ်နေမိတာ” ဘာညာတွေ မေးမနေဘူး။ သူလာတာက ရောဂါပျောက်ချင်လို့ ဆေးပညာအကြောင်း ဆွေးနွေးဖို့ မဟုတ်ဘူး။ ဒါကြောင့် ဘာမှမမေးဘူး။ ဆရာဝန်ကြီး ကယ်တော်မူပါဦးပဲ ပြောတယ်။ သည်တော့ ကိုယ်ကလည်း ရတယ်၊ ပျောက်ရမယ်၊ စိတ်ချ၊ ကဲမြေကြီးပေါ်ခြေဆင်းထိုင်။ ပြီးတော့ သူယားတယ်လို့ပြောတဲ့ နေရာလောက်ကိုမှန်းပြီး တုတ်နဲ့ခြစ်ပေးလိုက် တာပေါ့။ မြေကြီးကိုပါ။ ဆိုလိုတာက မရှိတဲ့အရာက ယားတာကို မရှိတဲ့အရာကိုပဲ ကုတ်ပေးလိုက်တာပါ။

မအံ့ညွနဲ့ မထူးဆန်းဘူး။ ဒါမျိုးတွေ ရိုး ဟိုး ဟိုးနေပြီ။ တကယ်ပါ သူ့အယားပျောက်သွားပါတယ်။ နောက်ကို ယားရင် အဲ့သည်လိုပဲကုတ်လို့မှာ လိုက်တယ်။ တစ်ခုတော့ပြောမယ်နော်. . . ခင်ဗျားမှာ မရှိတဲ့ ကားတစ်စီး လောက် လိုချင်လို့ မြေကြီးပေါ်ကားပုံတော့ သွားမခြစ်နဲ့၊ မရဘူး။ ဒါပေမယ့် တချို့ကျတော့လည်း စာရွက်ပေါ်တောင်ခြစ် မြောက်ခြစ်လုပ်ရုံနဲ့ ကားတွေ တိုက်တွေဖြစ်လာသတဲ့။ ကိုယ်တော့ အဲ့သည့်ပညာမျိုး မတတ်ဘူး။ ကိုယ်က ဆရာဝန်အစစ်ပါ။

လူနာပြန်သွားတော့ ဘုန်းကြီးကျောင်းက အုန်းမောင်းခေါက်သံ ကြားရတယ်။ ဒါဆို မနက် ၄ နာရီ။ ဗိုက်ဆာလိုက်တာ။ လမ်းထိပ်က လက်ဖက်ရည်ဆိုင် တံခါးကို တဒုန်းဒုန်း သွားထုပြီး၊ လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက်လောက် ရောင်းပါ ဗိုက်ဆာလွန်းလို့ပါခင်ဗျားလို လုပ်ကြည့်မလားလို့ စိတ်ကူးသေးတယ်။ ဘယ်ရမလဲနော်။ ဒါမျိုးက ‘ဥပဋ္ဌာနံ၊ အနုကမ္မာဒယ’သမားတွေကိုပဲ လုပ်လို့ရတာ။

တော်ပါပြီ။ ရသလောက် အချိန်ကလေးမှာပဲ နားတစ်ဖက်ဖွင့်ပြီး အိပ်ပါတော့မယ်။ မနက်ဖြန်၊ သန်ဘက်ခါ၊ ဖိန်းနွဲ့ခါ မသေမချင်း ကိုယ်‘ဥပဋ္ဌာနံ’ရဦးမှာ မဟုတ်လား။

ဟောဗျာ။ ဟုတ်ခနဲ ဖယောင်းတိုင်မီး ငြိမ်းသွားပြီ။ ဒုက္ခပဲ။ ကိုယ်က ဆရာဝန်ပေမယ့် တစ္ဆေတော့ ကြောက်တယ်။ အခုပဲ တစ္ဆေခြေထောက်ကို တုတ်နဲ့ ကုတ်လာခဲ့တယ် မဟုတ်လား။ ဘာတတ်နိုင်မလဲ။ ကိုယ့်အလှည့်မှ မဟုတ်သေးတာ။

အမှောင်ထဲမှာပဲ ‘အရှေ့အနောက် တောင်မြောက်ဘယ်မှာ၊ မသိပါငြား . . . သူဌေးသားသည်’ ဆိုသလို စမ်းတဝါးဝါး ဟိုခလုတ်တိုက် သည်ခလုတ်တိုက်နဲ့ပဲ ခုတင်ဆီကို မှန်းလာရတာပေါ့။ ဒါပေမယ့်

ပြောပါပကော။ ကိုယ်က ဒေါက်တာမြင့်မောင်ပါ။ သူတော်ကောင်းပါ။ နတ်သိကြားတွေက ကြည့်မနေပါဘူးလို့။ ဦးမာယရဲ့ မြကျောက်ဖျာကြီး တင်းသွားတယ် ထင်ပါရဲ့။ အချိန်မဟုတ်ပဲ ဖျတ်ခနဲ မီးလင်းလာတယ်။

အောင်မယ်လေး။ သရဲ သရဲ။ ကိုယ်ရောက်နေတာ ခုတင်နားမှာ မဟုတ်ဘူး။ မိန်းမရဲ့ အလှပြင်တဲ့မှန်တင်ခုံရှေ့မှာ။ မှန်ထဲမှာ . . . မှန်ထဲမှာ။

စာရေးဆရာမင်းလူသို့။ ဆရာ . . . ဆရာဦးသွားတယ်ဗျာ။ ကျွန်တော်နောက်ကျသွားတယ်။ ကျွန်တော်လေ ဆရာရဲ့ “တစ္ဆေ ငါ့ကိုယ်တိုင်ပါပဲ” ဆိုတဲ့ ဝတ္ထုခေါင်းစီးလေး သိပ်ကြိုက်တာ။

သက်ထွန်း(ဆေးသိပ္ပံ)
၂၀၀၄၊ အောက်တိုဘာ၊ နွယ်နီ